

LEGENDY



— A — LHÁŘI

MORGAN RHODES



MORGAN RHODES

LEGENDY

—A—

LHĀRĪ

Našim vzpomínkám, těm dobrým i těm špatným,
těm šťastným i těm nešťastným.

PRVNÍ KAPITOLA

Čarodějka, která procházela zaplněnou restaurací, neušla zájmu nikoho, koho mījela. Měla dlouhé tmavě hnědé vlasy, bledou pleť a rty stejně šarlatově rudé jako šaty obepínající její štíhlé tělo. V uších, na krku a na zápěstích se jí třpytily diamanty. Snadno se mohla vydávat za mladou ženu nějakého politika či obchodníka, mířící za přáteli na večeři. Většina lidí by ji považovala za krásnou, elegantní, moderní a naprosto neškodnou dámu.

To by se ale šeredně spletli.

Nedívala se nalevo ani napravo. Soustředila se totiž na jedinou osobu.

Na mě.

Nenutila jsem se k úsměvu. Nezamávala jsem jí na pozdrav. Snažila jsem se zatajit strach, protože ten by mi dneska ani trochu neprospěl.

Přejela jsem pohledem z čarodějky na vysokého mladého muže, který ji doprovázel. Černé oči. Tmavé vlasy. Rozložitá ramena. Napjatá hranatá čelist. Po straně krku vytetovaná dyka, viditelná nad límcem černého koženého kabátu. Na rozdíl od zdánlivě neškodné čarodějky působil Jericho Nox jako nebezpečný muž, spousta lidí by před ním vzala instinktivně nohy na ramena. Já ale úlevou nad tím, že vidím ukrutníka, málem zapomněla dýchat.

Brzo po tom, co jsme dorazili do Cresidie, města ležícího šest set mil severně od Ironportu, Jericho beze slova zmizel. Uplynulo pět dlouhých dní, kdy se nic nedělo. Už jsem začínala věřit, že ho jeho ďábelská

velitelka potrestala za to, že na své poslední výpravě selhal. Nebo ještě hůř... že ho zabila. Až během dneška jsem dostala zprávu, že se tu mám s ním a s čarodějkou sejít. Sama.

Jericho sledoval restauraci ostražitým pohledem, pevným a nepro-
niknutelným jako ocel. Stůl, u kterého jsem seděla, stál v klidném vý-
klenku, odděleném od zbytku podniku kamenným průchodem. Za ním
kypěl životem lokál plný hostů a pobíhajících číšníků. Bez uklidňujícího
vědomí, že mám poblíž nejmiň stovku svědků, bych rozhodně nikdy ne-
souhlasila, že se s touhle čarodějkou setkám.

Posadila se naproti mně, a já se napjala. Vůbec by mi nevadilo, kdy-
by tuhle ženskou za její dlouhý seznam odporných zločinů hned zítra
popravili. Na tu podívanou bych si klidně zajistila místo v první řadě.
Dneska by mi ale její smrt neposloužila. Elian potřeboval její pomoc, a já
taky, ve více směrech, než bych byla ochotna připustit.

„Představ nás, prosím, Jericho.“ Překvapilo mě, jak zní její hlas – byl
sladký a vláčný jako med. Asi jsem čekala, že bude křiklavý a drsný jako
její pověst.

Ukrutník se posadil vedle své velitelky. Snažila jsem se rozluštit jeho
výraz, ale nedokázala jsem z něj vyčíst, kde byl těch pět dlouhých dní.

„Valery,“ pronesl klidně, mně důvěrně známý hluboký hlas nedával
najevo ani kapku citu, „tohle je Josslyn Drakeová. Josslyn Drakeová,
tohle je Valery.“

Řekl mi Drakeová tolikrát, že moje křestní jméno znělo z jeho úst
divně. Ne špatně divně. Jenom divně.

Valery mávla na číšníka. Už k nám mířil s láhví červeného vína a bez
ptaní nalil dvě sklenky – jednu mně a jednu jí.

„Dovolila jsem si nám objednat předem,“ vysvětlila.

„To je od vás moc pozorné,“ odpověděla jsem suše. „Jericho si nedá?“

„Jsem raději, když mí zaměstnanci nepijí alkohol.“

„To nic,“ ozval se Jericho. „Nemám žízeň.“

Litovala jsem, že jsme neměli příležitost promluvit si předem, abych měla představu, co můžu od setkání s jeho velitelkou čekat. Co ta ženská ví, co chce, co plánuje.

„Už jste někdy byla v Cresidii, Josslyn?“ zeptala se Valery, když se číšník odporoučel.

Zdvořilé řečičky mi k téhle situaci neseděly, ale snažila jsem se to přechkat.

„Ne,“ odpověděla jsem. „Nikdy jsem necestovala moc daleko z Ironportu. Aspoň donedávna.“

Ironport ležel v jižní části říše Regara a Cresidia v severní. Zatímco Ironport se svými šedými a stříbrnými mrakodrapy a pečlivě udržovanými zelenými prostory byl prudérní, praktický a úctyhodný, Cresidia měla pověst prázdninové destinace – s luxusními obchody, naleštěnými hotely a písečnými plážemi. Co jsme dorazili, trávila jsem většinu času na jedné z těch pláží, hleděla na jiskřící modré moře a dávala si dohromady všechno, co jsem viděla a zjistila za poslední měsíc. Za měsíc, který mi rozbil život, jak jsem jej do té doby znala, na milion ostrých střepů.

„Život premiérový dcery,“ uvažovala Valery. „Musel vás jistě velice omezovat.“

Snažila jsem se udržet klidnou tvář. „No, vlastně mi připadal docela neomezený. Až do minulého roku, samozřejmě.“

Přikývla, nehnula ani brvou. „Ano, jistě. Smrti vašeho otce je mi hluboce líto.“

Prsty mě svrběly, chtělo se jim popadnout ze stolu steakový nůž a zabodnout jím ho okem až do toho dábelského mozku.

„Moc se snažím chovat se k vám zdvořile,“ řekla jsem napjatě. „Opravdu. Ale jistě chápete, že to pro mě bude dřina.“

Chvilí si mě prohlížela, v dokonale upravené ruce držela sklenku vína. „Jericho tvrdí, že víte všechno.“

„Vím toho dost,“ vyštěkla jsem. Rozhodla jsem se jí dál nevěnovat a zaměřit se na ukrutníka, než se vzpamatuju a ovládnou se. „Kde jsi byl posledních pět dní?“ spustila jsem na něj bez obalu.

Jericho zamrkal, tvář se mu napjala. „Potřeboval jsem něco vyřídit.“
„Co?“

Upřel na mě černé oči, v jejich hloubkách svítilo němé varování.
„*Něco.*“

„Potřebovala jsem, aby mi Jericho přinesl tohle,“ ozvala se Valery, sáhla do kabelky, vytáhla nějaký předmět a položila ho na stůl. Byla to malá zlatá krabička ozdobená geometrickými rytinami.

Jen co jsem ji uviděla, zatajila jsem dech. Střelila jsem zmateným pohledem k Jerichovi.

„Můžeš to vysvětlit,“ dovolila mu s ledabylým mávnutím ruky.

Přikývl a napětí v jeho tváři trochu povolilo. „Val chtěla, abych zaskočil za Tobinem a získal tu paměťovou krabičku zpátky. Doslechla se, že ji chce prodat. Už začal sondovat, kolik by mu vynesla na černém trhu. Dorazil jsem právě včas a sebral mu ji.“

„Myslela jsem, že jsi říkal, že na tom nezáleží,“ namítla jsem boleně staženým hrdlem. „Že se paměťová magie dá uskladnit v jakémkoli předmětu.“

„Spletl jsem se,“ odpověděl.

Zaškaredila jsem se na něj. „Ty ses spletl?“

Pokrčil rameny. „Někdy se to stává. Vypadá to, že symboly na krabičce jsou přímo určené pro tuhle magii. Člověk se pořád učí.“

V tu chvíli mi došlo, že černý kožený kabát, který má na sobě, je ten, jež mu násilím sebral Tobin, člen Královniny gardy a zrádce impéria, tajně pracující pro Valery. Krabička tou dobou spočívala v jeho kapse.

„Hezký kabát,“ poznamenala jsem.

„To jistě,“ přisvědčil. „Jsem rád, že ho mám zpátky.“

Nebyla jsem si jistá, jestli se vůbec chci zeptat, ale odpověď jsem potřebovala vědět. „A ten Tobin... ještě žije?“

Jericho chvíli nepromluvil. „Určitě žije v srdcích lidí, kteří ho měli rádi. Ale dost pochybuju, že někdo takový existuje. A jinak? Ne. Tobin je tuhý jako dratev.“

Nemusela jsem se ptát, jak Tobin umřel. Dokázala jsem si to domyslet. Na příkaz Valery. Takhle ta ženská řeší potíže. Chtěla, aby pro ni Jericho tu krabičku ukradl na Královnině galavečeru. A dostala ji, byť tři týdny po původním termínu. Samozřejmě bez jejího cenného a nesmírně důležitého obsahu. Ale měla ji.

Čarodějka pozorně sledovala, jak na to zareaguju. Možná čekala, že budu znechucená nebo se vyděším při představě, že Jericho někoho zabil na její rozkaz. To bude zklamaná.

Tobin střelil Jericha do prsou, pak nás oba strčil do vězení obehnaného zdí a vůbec se nestaral, jak to s námi dopadne. A mně je zase úplně fuk, jak skončil on.

Takže teď jsem dostala odpověď na otázku, kde Jericho trčel posledních pět dní. Bylo načase věnovat se současnosti a tomu, co ta současnost znamená pro mou budoucnost.

„Co jsi jí řekl?“ zeptala jsem se Jericha.

Podíval se na mě zpříma, tvářil se teď nečitelně, tvář mu skoro nepostřehnutelně ztuhla.

„Všechno,“ odpověděl.

To slovo v sobě neslo tíhu hory.

„Všechno?“ opakovala jsem tak klidně, jak jsem jen dokázala. Srdce mi bušilo.

Příkývl. „Patří to k mojí práci, Drakeová. Řekl jsem Val o našem setkání s Rushem, o poradách s Lazosem v Královnině pevnosti, o tom, jak jsme se dozvěděli o Elianovi a jeho nešťastném prokletí... a samozřejmě o tobě. Ví, že ti ta paměťová magie uvízla v hlavě a že jsme nenašli

způsob, jak ji dostat ven, aby se nedotčené zboží mohlo předat klientovi. A taky to, že jsi viděla spoustu tíživých scén z odporné minulosti lorda Banyona, včetně té noci, kdy vypálil palácové město do základů.“

No prima. Takže v podstatě všechno.

„To je... hodně,“ hlesla jsem stísněně.

„To ano,“ přisvědčila Valery. „Musí to být fascinující, nahlédnout tak hluboko do pochybné minulosti toho čaroděje.“

Málem by mě rozesmála. Naštěstí jsem neměla náladu se bavit.

„To záleží na tom, co považujete za fascinující, že?“ odpověděla jsem.

„Nejspíš,“ přikývla.

Nenáviděla jsem, že moje nejhlubší, nejtemnější tajemství leží vyložena na stole a já nejsem tím, kdo ten příběh vyprávěl. Jistě, Jerichovi jsem to nevyčítala. Valery ho ovládala svou magií – magií, kterou mu přede dvěma roky doslova vyřezala do kůže – a nenechala mu moc svobodné vůle, aby mohl vzdorovat rozkazům velitelky.

„Co přesně jste viděla?“ zeptala se Valery.

„Spoustu věcí,“ odpověděla jsem a dopřála si chvíli na soustředění. Dívala jsem se na čarodějku a snažila se rozluštit, jak se dívá na to, že ve mně uvízla magie, o kterou má zájem. Neviděla jsem nic znepokojivého, ale ani uklidňujícího. „Jericho vám řekl, že jsme se snažili najít řešení u Rushe. A u Vandera Lazose.“

Přikývla. „Řekl. Ale marně.“

Naježila jsem se. „Já se o tohle neprosila. Je to to poslední, co bych kdy chtěla. Ještě před třemi týdny jsem si myslela, že veškerá magie je ďábelská.“

Povytáhla obočí. „A teď?“

„Teď vím, že je jako nůž, jen tak vražedná jako čaroděj, který ji třímá.“ Takhle nějak to formuloval Jericho a já zjistila, že mi to pomohlo všemu porozumět. Magie elementů je dobrá, neutrální. Jen lidé se vědomě rozhodnou, že budou zlí.

„Mág,“ opravila mě Valery. „Říkáme si *mágové*.“

„Jistě. Jak myslíte.“ Nepřišla jsem si sem pro přednášku. Stejně jsem si ale tu informaci v duchu zařadila do pořad rostoucí složky na toto téma.

Valery si mě teď prohlížela zvědavě jako hladová kočka, která zahnila do kouta bezmocnou myš. „Jak děsivé to všechno musí být pro někoho, kdo byl celý život tolik chráněný před světem magie.“

„Rozhodně jsem se poučila,“ připustila jsem. „Jericho říkal, že se vám zmínil o Elianovi.“

„Teď nemluvíme o princí. Mluvíme o vás, Josslyn. O vás a o problému, který jste mi způsobila.“

Naježila jsem se. „Schválně jsem to neudělala.“

„Na tom v tuhle chvíli nezáleží. Výsledek je stejný, jako kdybyste mě záměrně okradla.“

Nadechla jsem se a zvedla bradu. Měla jsem co dělat, abych se dokázala tvářit, že tahle žena není připravená, ochotná a schopná mi tu magii doslova vyřezat z těla. Ale nemínila jsem se před ní hrbít a žebrat o milost. Vím, jak funguje moc, a kdybych jí ukázala, že se bojím, poznala by, že mě může ovládat stejně snadno, jako ovládala Jericha.

„Mám větší problém než netrpělivého zákazníka,“ opáčila jsem klidně. „Pokud vám Jericho řekl o princí Elianovi, pak víte, že královna Isadora je lhářka, pokrytec... a vrah. Popravuje čarodějky a čaroděje – *mágy* –, kteří si nezaslouží umřít.“

Valery mě zamyšleně sledovala. „Mně je jedno, co královna Isadora dělá, nebo nedělá.“

Nepokoušela jsem se ani zatajit šok nad tím prohlášením. „Vážně?“

„Vážně. Mně záleží na mém obchodování, na mých klientech a na mé pověsti. Zítřka se chci setkat s princem Elianem a probrat jeho poněkud kuriózní situaci.“

Páni, to je hezky kulantně řečeno, pomyslela jsem si.

„Dokážete mu pomoci?“ zeptala jsem se nahlas.

„Dneska vám na tuhle otázku odpovědět nemůžu. Dneska jde o vás, Josslyn. Konkrétně o to, co jste viděla z minulosti lorda Banyona.“

„Proč to chcete vědět?“

„Považujte to za zkoušku.“

Zkoušky jsem odjakživa nenáviděla. Zvlášť ty, ke kterým jsem se navíc ani nepřihlásila.

„Pokud jste tak zvědavá, budete si muset najmout nějakého čaroděje – nebo mága –, který ovládá elementii vzduchu a země, aby tu magii uměl správně vytáhnout,“ oznámila jsem jí nevzrušeně. „Pak si můžete klidně zažít pár ozvěn na vlastní kůži, když budete chtít.“

„V tom je problém, Drakeová,“ vložil se do toho Jericho. „Takoví mágové jsou hrozně vzácní. Jeden z milionu. Nebo spíš z miliardy. Poslední, kdo by to dokázal, se nechal zabít při útoku na Banyonovo panství přede dvěma měsíci. Myslíme si, že to on vyrobil krabičku, a ta pak byla zabavena s dalšími čarodějovými poklady. Lazos nás vodil za nos, chtěl, ať si myslíme, že existuje východisko, tajil nám, že po té záležitosti s princem o svou magii přišel. Ale Banyonovy vzpomínky...“ Zachmuřil se. „Vypadá to, že v tobě zůstanou trčet.“

I když jsem se smířila s tím, že při příležitostných, náhodných záblescích čarodějovy fascinující a děsivé minulosti mám zajištěno sedadlo v první řadě, přičila se mi představa, že by to tak šlo donekonečna.

„Sakra,“ zašeptala jsem. Pořádně jsem si hltla ze sklenice vína, vyprázdnila jsem ji jedním douškem.

Věděla jsem, že existuje další možnost, jak ze mě ty vzpomínky vytáhnout. Moje smrt. Ta nevyslovená hrozba se teď vznášela nad stolem jako páchnoucí mračno.

„My řešení najdeme,“ ujistil mě Jericho. „Potřebuju jenom trochu času. Kde je ten tvůj klient teď, Val?“

„Tady v Cresidii,“ odpověděla a přejela ukazováčkem po okraji sklenice.

„Kdo vůbec mohl vědět, že taková krabička existuje? Kdo by si vás najal na takovou práci?“ Odpovědi na tuhle veledůležitou otázku jsem se snažila dopídit od samého začátku. „Jestli tu krabičku vyrobil Banyon, držel by ji v tajnosti. Nechtěl by, aby jeho vzpomínky padly do nesprávných rukou. Ledaže...“ Pořád, znovu a znovu jsem se vracela ke stejné hypotéze, protože mi vyhovovala. „Je to on, že? Váš klient musí být sám lord Banyon.“

„To si myslíte?“ čarodějka naklonila hlavu, můj dohad ji viditelně pobavil.

„Věděl bych, kdyby to byl on,“ poznamenal Jericho temně.

„Vážně?“ podivila jsem se.

„Ano, věděl.“

Valery zavrtěla hlavou. „To jenom dokazuje, jak málo toho víte o mém světě, Josslyn. Jak je propojený, jak hluboko se táhnou jeho údoly. Existují desítky lidí, pokud ne stovky – včetně samotné královny –, které by zaplatily celé jmění za přístup k uvězněným vzpomínkám lorda Banyona. Za možnost vidět to, co viděl on, zažít to, co zažil on. Všechnu tu úžasnou pravdu, ne zbytečné lži.“

„Jo, pro mě to zatím byla hotová radost,“ odpověděla jsem ironicky, pak jsem zvedla bradu a podívala se jí zpříma do očí. „Chystáte se mě zabít a vytáhnout ze mě tu magii pro svého klienta?“

Okamžitě jsem ucítila žár Jerichova pohledu. Ta přímost se mu jistě nezamlouvala, ale potřebovala jsem to vědět a tanečky kolem takových otázek by nás nikam nedovedly.

„Slíbila jsem Jerichovi, že nic takového neudělám, Josslyn,“ odpověděla Valery. „A on mi slíbil, že nějaké řešení toho našeho společného problému najde.“

„Najdu,“ potvrdil.

Mluvil mnohem sebejistěji, než jsem se cítila já. Zvláště potom, co jeho velitelka skoro potvrdila, že zvažovala, že mě zamorduje.

Jericho ji znal mnohem líp než já. Přede dvěma lety mu dala doslova druhou šanci na život, ale zaplatil za to vysokou cenu, musel se uvázat do otroctví. Byla bych ráda, kdyby si mohl svobodně vybrat vlastní cestu, vlastní budoucnost, aby nebyl nucen stát se ukrutníkem – zlodějem, vrahem a poslíčkem zároveň – pracujícím pro zlou čarodějkou s dlouhým seznamem bohatých a zkažených klientů.

Pro dábelskou čarodějkou, o které se říkalo, že je nesmrtelnou bohyní smrti.

S chutí bych se takové podivné a děsivé možnosti vysmála, ale po všem, co jsem viděla, po všem, co jsem se dozvěděla, jsem s posměšky dávno skončila.

„No, tak díky,“ prohodila jsem tak ledabyly, jak jen jsem dovedla. „A mezitím musíte pomoci princovi Elianovi. Máte tu speciální dýku, co tolik účinkuje při magii smrti. Proto si myslím, že princovi pomůžete kletbu zlomit.“

„Tys jí řekl o mé dýce,“ podivila se Valery.

„Nezmínil jsem se ti o tom?“ povytáhl obočí.

„Ne.“

„Tak to jsem asi zapomněl.“

„Zřejmě.“ Valery chvíli mlčela. „Josslyn, proč vám záleží na tom, aby se princ vyléčil z té své nešťastné... nemoci?“

Z mnoha důvodů, ale nemínila jsem je tu teď všechny probírat. „Protože je živý důkaz toho, co královna provedla, zatímco ostatní posílá na smrt.“

„Vy chcete zničit impérium.“

Nad tím jsem se na chvíli zamyslela. „Ne, jenom královnu.“

„A co potom? Princ Elian se ujme trůnu a postará se o to, aby se tajná pravda o mázích a elementii konečně odhalila světu?“

Pokrčila jsem rameny. „Tak daleko neuvažuju. Zatím chci jenom to, aby se Elian vrátil ke svému bývalému královskému já. A pevně věřím, že to pro něj můžete udělat.“

Valery si dolila víno. Nikdo nám nepřinesl žádné jídlo, dokonce ani chleba. Cítila jsem dušené kuře a pečený česnek, lahodné vůně linoucí se zpoza závěsu výklenku. Stoly hostů se prohýbaly pokrmy, nad kterými by se mi normálně sbíhaly sliny, být to nějaký jiný večer. Lokálem procházel houslista a vyhrával příjemnou melodii, ale skoro jsem ji nevnímala. Soustředila jsem se na čarodějkou, čekala jsem, až zase promluví.

„Povězte mi o těch ozvěnách, Josslyn,“ pobídla mě nakonec. „Povězte mi přesně, co jste viděla. Co ten požár před šestnácti lety? Nikdy jsem se osobně nesetkala s paměťovou magií a ta nechvalně známá noc mě fascinuje. Začneme jí, ano?“

A byli jsme zpátky u toho. Mohlo se zdát, že jsem poznala všechno z Banyonovy minulosti, ale nahlédla jsem jen malé dílky té obrovské skládačky královnina nejúpornějšího a nejnebezpečnějšího nepřítele. Čaroděje, který zasněžil život zničení impéria a vrácení moci a svobody těm, kdo dovedou ovládat magii elementů.

Podívala jsem se na Jericha a postřehla jsem, že se při zmínce o té noci napjal – o noci, která připravila o život jeho rodiče. Zahynuli při požáru a z něj a jeho mladšího bratra se stali sirotci.

Instinkt mi napovídal, abych se držela zpátky a neodhalila toho téhle čarodějce moc. Už tak znala spoustu mých tajemství. „Povolal ohňovou magii, aby unikl z vězení. Vymklo se to z ruky. Královna tvrdí, že Elian tu noc umřel, ale neumřel. Vander Lazos ho dva týdny před požárem oživil. A to je asi tak všechno.“

„Aha. No, pro začátek by to šlo. Ted' bych vám ráda něco ukázala.“ Valery znovu sáhla do kabelky, vytáhla dýku a položila ji před sebe vedle paměťové krabičky. Byla celá zlatá, dlouhá jako talíř, do ostré čepele měla hluboko vyryté symboly.

Chvíli jsem nemohla věřit vlastním očím.

„To je ono?“ špitla jsem.

„Ano,“ potvrdila.

Najednou mi došla řeč, strnula jsem v posvátné úctě před tím prastarým předmětem nebezpečné magie. Cítila jsem z něj něco – brnělo mě z toho tělo, dalo by se to přirovnat ke statické elektřině, ale vnímala jsem to jako příjemný pocit, žádnou bolest. Připomnělo mi to, jak jsem se cítila, když jsem na Královnině galavečeru prvně uviděla paměťovou krabičku.

„Pravý původ té dýky je záhada, dokonce i pro mě,“ vykládala Valery. „Jistě vím jenom to, že pomáhá vybrousit mou vrozenou magii. Navíc je to užitečný nástroj k vytahování pravdy z mlčenlivých úst.“

Potřásla jsem hlavou, aby se mi v ní rozjasnilo, zhluboka jsem se nadechla, položila ruce ze stran kolem svého nedotčeného talíře a přiměla jsem se podívat čarodějce do očí. Musela jsem se soustředit, nenechat se rozptýlit lesklými zlatými předměty.

„Mým cílem je pravda, Valery,“ prohlásila jsem pevně. „A věřím, že když pomůžete Elianovi –“

Ani jsem nezaznamenala, jak se dala do pohybu, dokud nebylo po všem. A necítila jsem žádnou bolest, dokud se nespustila krev, jasně rudá ve světle svíčky.

Moje krev.

Shlížela jsem na zlatou čepel, která teď trčela z mé ruky přišpendlené ke stolu.

Jericho už byl na nohou. „Valery, co to sakra děláš?“

„Sedni si,“ sykla. „Okamžitě.“

Jericho se ztěžka svezl na židli, jako by mu nic jiného nezbyvalo.

Horečně jsem vyhledala jeho pohled. „C-co –?“ povedlo se mi vykoktat, ale nebyl to nic víc než chraplavý šepot. Scházel mi dech, abych začala volat o pomoc.

„Podívejte se na mě, Josslyn,“ vyzvala mě Valery.

Ani jediný člověk nepohlédl k našemu oddělenému koutku restaurace. Hovor u stolů pokračoval, jako by se nic nestalo. Číšníci roznášeli talíře jídla a pití, a ani nezpomalili. Nikdo netušil, co se mi právě stalo.

Zkusila jsem znovu promluvit, ale chyběl mi vzduch na to, abych postavila jediné slovo. Cítla jsem jenom pronikavou agonii ostré čepele, která se mi zabodla do ruky.

„Dost, Valery,“ zavrčel Jericho. „Řekla jsi, že jí neublížíš.“

„Ne, řekla jsem, že ji nezabiju,“ odtušila klidně. „Nařizuju ti, abys mlčel, Jericho. Víš, jak mučivé je vzdorovat, takže se o to ani nepokoušej.“ Pak se střetla s mým bolestným pohledem. „Řekněte mi všechno, co jste viděla z té noci požáru paláce, a nic nevynechejte.“

Po tvářích mi tekly horké slzy. Chytila jsem se za zápěstí, snažila jsem se znehybnit přišpendlenou ruku. Bolest mi ztěžovala myslet nebo strávit cokoli. Nemohla jsem se zbavit třesu a na okrajích zorného pole mi plavaly černé tečky. Chvilí jsem čekala, že omdlím, ale neodolatelný účinek Valeryina hlasu mě držel při vědomí.

Neměla jsem v úmyslu prozradit víc z ozvěny – nebo série ozvěn – z noci požáru. Ale její slova v sobě teď nesla váhu, cítila jsem ji až v kostech. Jako břitva ostrý pocit mi pronikal do krku, odváděl mou pozornost od ruky.

Slova se mi začala valit z pusy, líčila jsem jí, co jsem viděla – jak Banyon procházel ulicemi palácového města, nechával za sebou oheň a masakr. A předtím, před požárem, když byl ještě uvězněný – jak čelil královně, která ho nenáviděla za to, že odmítl přivést jejího dědice z mrtvých, přestože si myslela, že to dokáže.

„Elian je syn lorda Banyona,“ oznámila jsem jí. „Je to královnino nejtemnější tajemství. Nebo aspoň jedno z nich.“

„To už vím od Jericha,“ odbyla to velkolepé odhalení mávnutím ruky. „Řekla jste, že před lorda Banyona přivedli jeho manželku a malou dcerku.“

Šklubla jsem hlavou na souhlas. „Byla to její pomsta. Nařídila vyso-
kému komandéru Norrisovi, aby před Banyonovým očima podržl jeho
manželce hrdlo. A – ta dcera... Banyonova dcera...”

Nech toho! okřikla jsem se. *Víc už neříkej!*

„Královna nechala zabít i to dítě?“ zajímalo čarodějku.

Bránit se nutkání odpovědět bylo jako zadržovat v puse oheň a ne-
chat ta slova, aby se mi propálila jazykem.

„Ne,“ vydechla jsem a po tvářích se mi valily horké slzy.

Jericho svíral okraj stolu, až mu bělely klouby. „Sakra, Val. Nech
toho. Copak na tom záleží, po šestnácti letech?“

„Čekala bych, že o té noci budeš chtít vědět všechno, Jericho.“

„Takhle ne.“

„Řekněte mi víc o tom dítěti.“ Valeryina slova mi pronikala do mysli,
stejně jako její dýka pronikla do mého masa a kostí.

„Mělo znamínko – ve tvaru srdíčka.“ Neubránila jsem se, přejela
jsem si prsty po krku.

„Jako máte vy,“ poznamenala Valery.

„Přesně jako mám já.“ Rozkašlala jsem se a cítila, jak mi přes hor-
ní ret stéká pramínek horké krve. „Jsem to já. Jsem Banyonova dcera.
Myslel si, že zabili mě i moji matku, a tak zešílel a spálil město a všech-
no, co mu stálo v cestě. To – to je všechno, co jsem z té noci viděla.“

Jericho v šoku třesl oči. Skrz slzy jsem pořádně neviděla, nezbyla
mi síla už ani na jediné slovo. Řekla jsem toho dost. Mnohem víc než
dost.

Valery přikývla. „Pamatujte si tuhle lekci, Josslyn, a příště to nebu-
de tak bolet.“ Jediným ladným pohybem se zvedla, přehodila si dlouhé
vlasý přes rameno. „Zítřka mi přiveď prince Eliana, Jericho. Těším se, až
si s ním promluví.“

Dlouhou bolestnou chvíli nic neříkal. „A co mám dělat tady s dcerou
lorda Banyona?“

Rty se jí prohnuly chladným úsměvem. „Tu přived' taky.“

S těmi slovy čarodějka vytrhla dýku z mojí ruky, a nedbajíc na můj bolestný výkřik, odkráčela z restaurace.

DRUHÁ KAPITOLA

„Schůzka je u konce,“ utrousil Jericho. „Padáme odsud.“
Než jsem stačila říct – nebo zavřískat – nějakou odpověď, vytáhl mě ukrutník ze židle a vedl mě k východu. Cestou popadl bílý látkový ubrousek a obvázal mi zkrvavenou ruku. Za chvíli už jsme stáli před restaurací na chladném večerním vzduchu. Nechápala jsem, jak to, že mi pořád slouží nohy, že se držím vestoje. Jericho mě chytil pod paži a nasměroval nás po širokém dlážděném chodníku plném vyparaděných chodců, pomalu korzujících oběma směry za doprovodu živé kytarové hudby nesoucí se vzduchem.

Jericho se dozvěděl pravdu.

Jistěže jsem měla v plánu mu to říct. Ale než zmizel, nenaskytla se k tomu ta pravá chvíle. Nikdo neznal moje tajemství, jen Elian. S bolavou rukou a s provinilým pocitem z toho, co jsem byla nucena prozradit, se mi nedostávalo slov. To se Josslyn Drakeové stává vážně málokdy.

Ale potřebovala jsem zjistit, kam míříme. Kam vede cvičený zabiják, navrácený z mrtvých, utajenou dceru svého nejhoršího nepřítele?

„Kam jdeme?“ přinutila jsem se zeptat po pár minutách.

„Někam,“ zněla strohá odpověď.

Kdo by to byl řekl. Ale nijak to nerozvedl a já momentálně neměla sílu tahat z něj další informace. Netrvalo dlouho a dorazili jsme k budově osvětlené tisíci blikajícími růžovými a bílými světly a nápisem DE-LUXE. Na schodech vpředu postávali dobře oblečení muži a ženy, smáli se a hlasitě se bavili mezi sebou. Někteří se na nás podívali a zamračili

se, když jsem neohrabaně klopýtala do schodů a jenom díky Jerichově podpoře jsem se před nimi neslavně nerozplácla na zem.

Zanedlouho jsme se ocitli v přeplněném zakouřeném interiéru s obřím křišťalovým lustrem, visícím ze stropu tři patra vysoko. Ukrutník mě pak zavedl do místnosti, která vypadala jako hodovní síň. Byly tam desítky kulatých stolů, víno a tvrdý alkohol tekly proudem, sálem zněla hlasitá veselá hudba a bouřlivý potlesk směřující k vyvýšenému pódiu vzadu vlevo. Před orchestrem tam předváděl půltucet krásných žen synchronizovaný tanec s vějíři z dlouhých pestrých per. Když skončily, posílaly polibky publiku a za odměnu se jim dostalo bouřlivého potlesku a nadšeného jásotu.

Jericho mě přivedl blíž ke scéně a mávl na jednu z tanečnic. Okamžitě opustila ostatní, sešla z pódia a za pár vteřin se objevila s průsvitnou šálou přehozenou přes sexy kostým posítý flitry. Vypadala na něco přes dvacet, měla snědou pleť a černé vlasy stažené z pohledné tváře do upnutého vysokého ohonu. Oči měla podmalované silnou černou linkou a na rtech zářivě fuchsiový lesk.

„Jericho Noxi,“ řekla a na mě se ani nepodívala. „Ráda tě vidím.“

„Taky tak,“ odpověděl. „Chtěl bych od tebe laskavost, Dario.“

„Ano?“

„Tady moje známá potřebuje tvoje schopnosti. Pomůžeš nám?“

Daria na mě konečně pohlédla, prohlížela si mě bez zájmu, až se dostala k mé zkrvavené zabalené ruce. „Co se jí stalo?“

Jericho odpověděl za mě. „Stala se jí Valery.“

Daria se prudce nadechla. „Víš, že se do jejích záležitostí nepletu.“

„Ujišťuju tě, že tentokrát jí to vadit nebude.“

Pořád z toho nebyla nadšená. „Ujišťuješ?“

„Na mou duši.“

Stejně jí chvíli trvalo, než se rozhodla. „No dobře,“ přisvědčila neochotně. „Uděláme to rychle. Za patnáct minut mám být zase na scéně.“

„Jsi nejlepší.“

„Ano, to jsem. Mám to u tebe. Ale vím, že držíš slovo.“ Daria své prohlášení zdůraznila tím, že chytila ukrutníka za kabát, přitáhla si ho k sobě a políbila ho vášnivě na rty.

Pak se do mě zavěsila. Měla jsem sto chutí se odtáhnout, ale neudělala jsem to. Ruku jsem měla jako v ohni. A hořelo mi i srdce z toho, jak jsem viděla jejich polibek. Což bylo samozřejmě absurdní. Jericho a já... ne, *nebylo* žádné Jericho a já. Aspoň oficiálně ne. Jistě, tam v Královnině pevnosti jsem k němu začala něco cítit, a ano, došlo mezi námi k tomu mimořádně nezapomenutelnému polibku. Ale dělila nás nekonečná řada problémů, které jsme museli spolu řešit, a dnešek představoval jen nejnovější položku na tom seznamu.

Vidět Jericha, jak líbá Dariu, byla dobrá připomínka toho, že už tady má vybudovaný život. A ten život samozřejmě zahrnuje jiné dívky. Jiné krásné dívky.

Jiné krásné dívky, které nejsou já.

Zнала jsem ukrutníka hodně krátce – jenom pár týdnů. Proto jsem se donutila uvěřit, že ten prudký kopanec do hrudi, který jsem učila, nezpůsobila žárlivost. Muselo to souviset s tím bodnutím ďábelské čarodějky. Nic víc.

Daria mě odvedla z hodovního sálu do prázdné místnůstky na konci chodby. Jericho nám šel v patách.

„Posaď se tady,“ nasměrovala mě na smaragdově zelenou koženou pohovku před velkým zrcadlem v pozlaceném rámu.

Nemocně vypadající bleďá dívka, která z něj na mě hleděla, mě trochu zmátla, dokud mi nedošlo, že jsem to já. Modrá barva kontaktních čoček skoro přesně odpovídala mé přirozené barvě. Vyndávala jsem si je, jenom když jsem je potřebovala vyčistit, jinak jsem je nosila pořád, abych zakryla jantarový odstín, který mé oči nabraly poté, co jsem se nakazila paměťovou magií. Jantar, med, roztavené zlato – záleželo to na konkrétní chvíli, na denní době a na tom, jestli mnou zrovna projížděla paměťová

magie a zažívala jsem ozvěnu. Byl to důkaz magie, kterou jsem v sobě měla uvězněnou. Většina lidí takové fyzické známky zadržené magie instinktivně ignorovala v podvědomé sebeobraně nebo ze staré dobré nevědomosti. Ale někteří chápali, co to znamená. A z toho důvodu a pro svou vlastní ochranu jsem na veřejnosti dál nosila modré kontaktní čočky.

Daria odstranila krvavý ubrousek a já sebou škubala a zatínala zuby. Nechtěla jsem se podívat, ale nemohla jsem si pomoci. Viděla jsem krvavou ránu. Potrhané maso. A co bylo nejděsivější, lesklý bílý okraj kosti. Udělalo se mi zle od žaludku.

„Máš výcvik první pomoci?“ hlesla jsem, když jsem se konečně ovládla.

Daria se zasmála. „To sotva.“

„Daria je čarodějka,“ vysvětlil Jericho. „Dokáže povolat zemní magii.“

Čarodějka.

Instinkt mi velel odtáhnout se od ní. I přes to, co jsem se za poslední týdny o magii dozvěděla, bylo těžké zapomenout na sedmnáct let strachu, který se do mě vypálil.

„Jako Tamara,“ řekla jsem nakonec.

„Podobně,“ potvrdil.

„Kdo je Tamara?“ chtěla vědět Daria.

„Čarodějka, která mě nedávno vykurýrovala,“ vysvětlil Jericho. „Z kulky do hrudi. Málem jsem umřel. Nechci zacházet do krvavých podrobností.“

Daria vykulila oči. „To máš štěstí, že jsi našel někoho tak silného, že ti mohl pomoci.“

„To ti podepíšu.“

Zavrtěla hlavou. „Já nejsem ani zdaleka tak silná.“

„Podceňuješ se.“

„Jsem jenom realistická. Naštěstí tohle není kulka v hrudi. Udělám, co můžu.“ Daria si povzddechla a natáhla mi prsty. Udusila jsem bolestný

vykřik. Prohlédla si mou tvář a zamračila se. „Ty jsi Josslyn Drakeová, že ano?“

Napjala jsem se, dech se mi vzpříčil v prsou. „Ne, nejsem. Prý jsem jí trochu podobná. Teda, ona je krásná, že?“

Bývaly doby, a ne tak dávné, kdy by mě nadchlo, že mě lidi poznávají. Časy se rozhodně změnilly.

Jericho zasténal. „To je fuk, jestli zjistí, kdo jsi, Drakeová.“

Zabodla jsem se do něj pohledem. „Vážně?“

„Chceš, aby ti to zahojila, nebo ne?“

„Jistěže chci.“

„Tak se prostě... nebraň.“

„Nebráním se,“ vyštěkla jsem. „Koukej, jak se nebráním.“

„Výborně.“

Daria zavrtěla hlavou. „Neboj se, nikomu neřeknu, že bývalá první dcera je tady v Deluxe, a ještě k tomu s někým, jako je Jericho. A vůbec, kdo by mi to věřil?“

„To mě docela uráží,“ zabručel Jericho.

„Připravená?“ zeptala se mě Daria.

Když jsem přikývla, zlehka mi mezi dlaněmi stiskla ruku a zavřela oči, načež z jejího doteku začalo vyzařovat měkké zlaté světlo. Sledovala jsem to ostražitě a srdce mi bilo třikrát rychleji z toho, že jsem tak blízko někomu, kdo ovládá hojivou zemní magii.

Viděla jsem, jak Tamara v pevnosti uzdravila Jericha. Věděla jsem, že není zlá a že tahle magie není dábelská ani škodlivá ani ničivá, a tak jsem se tomu snažila poddat, přijmout to.

Jediný problém tkvěl v tom, že jsem nebyla připravená na čerstvý nápor bolesti.

Dariina přivolaná elementie mi vstoupila do rány. Připadala jsem si, jako bych dobrovolně ponořila ruku do hrnce s vařící vodou. Vykřikla jsem a pokusila se jí vytrhnout.

„Jestli nechceš, aby ti zůstala škaredá jizva, tak se nesmíš hýbat,“ napomenula mě.

Než jsem stačila zakňučet nějakou odpověď, objevilo se jiné zlaté světlo. Tohle jsem znala dobře, dokonce ještě líp než hojivou magii. O slovo se hlásil ten jasný zlatý dým, který předznamenával nástup ozvěny.

Bála jsem se téhle magie. Děsila jsem se jí. A pomalu a neochotně jsem se s ní smířovala, protože jsem věděla, že mi neublíží, když se jí nebudu bránit. Vždycky mi jen chtěla ukázat něco důležitého, i když jsem nebyla připravena to zhlédnout.

Co jsem ale o paměťové magii věděla jistě, bylo to, že se nedá ignorovat. Přinutí mě tu ozvěnu zažít, ať chci, nebo ne.

A tak jsem se teď, zatímco se mi čarodějka snažila uzdravit zraněnou ruku, nepokoušela bránit. Během několika chvil mě obklopila jiskřivá stužka kouře a odnesla mě pryč z Deluxe, na jiné místo a do jiného času. Hlava se mi točila, zkoušela jsem jí zatřepat a vzpamatovat se. Bolest úplně pominula a moje ruka vypadala nepoškozená. Ale věděla jsem, že to není doopravdy. Ozvěna je jako procházet snem někoho jiného. Realitu nezmění. Jen otevře okno do minulosti.

Scéna přede mnou se rozjasnila, zlatý kouř se rozplynul a já zjistila, že se nacházím v nečekaně známém pokoji. Byla to velká pracovna v sídle premiéra, s okny od podlahy až ke stropu a s krásným výhledem na rozlehlé a pečlivě upravené zahrady vzadu za budovou. Zrovna byla noc, takže toho nebylo kromě hustého listoví pod černou oblohou pose-
tou hvězdami moc vidět. Ale nezaskočil mě pokoj, ale ti dva lidé přede mnou.

Můj otec – jediný otec, kterého jsem kdy poznala – Louis Drake, oblečený v upnutém, na míru šitém smokingu, s přísným a nespokojeným výrazem, způsobeným jistě osobou, která stála před ním.

Mnou.

„Ty šaty jsou perfektní tak, jak jsou,“ odsekávala jsem mu právě, ruce u boků zaťaté v pěst.

„Jsou moc krátké a moc upnuté. Je ti teprve šestnáct let, Josslyn.“

„Já vím, kolik mi je!“

„Dneska večer reprezentuješ impérium. Coby má dcera reprezentuješ samotné Její Veličenstvo. Budou tam reportéři. Fotografové.“ Promnul si čelo, očividně zoufalý. „Na tohle nemám čas. Teď ne. Vyber si něco vhodnějšího. Za deset minut odjíždíme.“

„Nenávidím tě!“ S těmi slovy se moje šestnáctileté já obrátilo a vyběhlo z pracovny. Zděsila jsem se těch dvou necitelných slov, která mě strašila dodnes.

Byl to den Královnina galavečera. Loňského Královnina galavečera. Večera, kdy můj otec zemřel.

Už tehdy, během naší stupidní hádky o stupidní šaty, jsem věděla, že má starosti s něčím jiným než s mou volbou oblečení. Myslela jsem si, že je to tím, že nesnáší taková společenská setkání, která jsem já naopak milovala. Účastnit se jich patřilo k jeho povinnostem, ale pro mě to znamenalo příležitost zazářit – čím víc reportérů a fotografů, tím líp.

Ta scéna mě nejdřív ohromila, ale pak jsem si uvědomila, že to přece vůbec nedává smysl. Tohle byla *moje* vzpomínka, ne vzpomínka lorda Banyona.

Ale jak je to možné, když šlo o *jeho* ozvěny?

Stísněně jsem se obrátila a pátrala v temných koutech pokoje, kde se podle mě musel skrývat.

Jakmile se za mou mladší verzi zabouchly dveře, otevřely se další – vedoucí do malé komory – a do šera vyšel lord Banyon.

Sjela jsem pohledem k otci. Kupodivu nevypadal ani trochu překvapený náhlým čarodějovým zjevením ve své soukromé pracovně.

„Omlouvám se, žeš to musel vidět,“ pronesl Louis Drake unaveně.

„Je hodně tvrdohlavá,“ poznamenal Banyon.

„To tedy ano.“

„Ale ty ji miluješ.“

„Celým srdcem a celou duší.“

Banyon přikývl. „Mluví z ní jenom vzpurná puberťačka. Neber si to k srdci.“

„To nikdy nedělám.“ Otec se zasmál a zavrtěl hlavou. „Není to poprvé, co mi tohle řekla. Víím, že to nemyslí vážně.“

„To rád slyším.“

Sledovala jsem je jako v mlze. Tohle není možné. Asi si se mnou nějak zahrává moje představivost. Nejspíš jsem omdlela bolestí z té hojivé magie a tohle je jenom sen. Můj otec a lord Banyon se neznali. *Nemohli* se znát, ne tak dobře, aby navštěvoval mého otce doma, ne když jsem s nimi byla v jednom pokoji!

„Tu umíněnost nepochytila ode mě ani od Evelyn,“ povzdechl si můj otec. „Musela ji zdědit po tobě.“

Banyon se ušklíbl. „Myslíš si, že jsem umíněný, Louisi?“

„Jsi ten nejumíněnější člověk, jakého jsem v životě poznal. Kdybys nebyl, dneska bys sem nepřišel.“

„Nechtěl jsem už čekat ani den, musel jsem ti tohle ukázat.“ Banyon vytáhl z kapsy kabátu složený list papíru a položil ho před mého otce, teď usazeného u stolu.

Ten si ho prohlédl a zakabonil se jako čert. „Je to to, co si myslím, že to je?“

Banyon přikývl. „Jak jsem tušil odjakživa, královna a její předkové tvrdili, že mágové tvoří jen nepatrné procento obyvatelstva. Ale to je lež. Tento seznam je jenom malý vzorek rodokmenů dotčených magií. Pár jmen jsi hned poznal, že?“

„To ano,“ přisvědčil otec zachmuřeně.

„Členové královské rady, členové parlamentu, boháči, osobní přátelé samotné Issy. Všechno to jsou potenciální mágové.“ Banyon naléhavě

zaklepal na papír. „Issy to tajemství skrývá – chrání ty, kdo pro ni mají cenu, a odsuzuje ty, kdo nemají.“

Otec zavrtěl hlavou. „Jména napsaná na kusu papíru nic neznamenají. To není nenapadnutelný důkaz.“

„Proto potřebuju tvou pomoc. Jsi jí blízký, bližší než kdo jiný. Věří ti. Po té době tě už považuje za rodinu. Můžeš zjistit víc, najít hmatatelnější důkaz, že se nemýlím.“

Otec se zvedl a obrátil se k oknu, paže založené na prsou. „Nechala by mě popravit za velezradu, kdyby si myslela, že jsem s tebou třeba jenom jednou mluvil. A to, co navrhuješ, rozhodně velezrada je.“

„Ne, je to náprava toho, co bylo po staletí zkaženo. Pokud mám pravdu, pak existují čarodějové a čarodějky, kteří nemají ani tušení, kdo ve skutečnosti jsou. Bezmezně věří lžím impéria, ani na chvíli by se nevěnovali té jiskře magie v sobě, báli by se následků. Věřím, že v impériu jsou stovky tisíc mágů, možná dokonce miliony. A kdyby znali pravdu, kdyby zjistili, že by je královna, které slouží, nechala popravit za něco, co ani nemůžou ovlivnit – no, taková věc může navzdory změnit přesvědčení člověka. Mohlo by je to přivést na správnou stranu. Na *naši* stranu, Louisi. Taková pravda se nedá tajit donekonečna. Taková pravda se nedá přepsat ani vymazat. Nakonec se tak jako tak odhalí. A musí se odhalit, pokud máme zastavit královninu tyranii. Jakmile ses dozvěděl, co provedla Elianovi, co dovoluje mému synovi provádět, když dostane hlad...“ Banyon si povzdychl. „Sám víš, že to nemůže pokračovat dál, Louisi.“

Otec pár dlouhých tíživých chvil mlčel, tvářil se utrápeně.

„Chci o tobě říct Josslyn pravdu,“ oznámil tiše. „A chci jí to říct dneska.“

Banyon se prudce nadechl. „Podle toho, co jsem právě viděl, je pořád ještě moc mladá a nezralá, aby to pochopila.“

Otec zavrtěl hlavou. „Neznáš ji tak jako já.“

„Vážně ji tím chceš zatížit?“

„Taková pravda se nedá tajit donekonečna,“ opakoval otec Banyonova předchozí slova.

„Už to není moje dcera,“ pravil Banyon pevně. „Je tvoje. Smířil jsem se s tím už dávno. Udělej, co musíš, pokud jde o ni. A udělej, co musíš, při hledání toho důkazu, který potřebujeme k odhalení palácových lží. Já mám teď jinou práci.“ Přitiskl si ruce na spánky. „Něco tam je, zamčené v mých vzpomínkách. Něco velkého, ještě většího, než jsem začal chápat při zkoumání těch rodokmenů.“

Otec se zamračil. „Vzpomínky jsou přinejmenším nespolehlivé.“

„Ve své původní schráně jistě,“ souhlasil Banyon. „Ale existují i jiné prostředky, jak objektivně zjistit minulost. Jednu věc vím jistě a vím ji už roky: Issy umíněně skrývá nějaké tajemství, a to tajemství by podle mě mohlo otrást celým impériem. Chci zjistit přesně, o co jde, dokud je ještě čas.“

„Dokud je ještě čas?“ opakoval otec.

Banyon zaťal zuby. Zdálo se, že uvažuje, jestli odpovédět. „Umírám,“ přiznal nakonec. „Ta nemoc se nedá léčit, ani magickými prostředky.“

Rozhostilo se tíživé ticho.

„Kolik času ti zbývá?“ zeptal se otec zasmušile.

„Dost dlouho na to, abych stačil ukončit Issyinu vládu, tak nebo tak.“ Banyon zvedl bradu. „Zvol si stranu, Louisi. Jsi buď se mnou, nebo proti mně. Ale pamatuj si: nic – *vůbec nic* – mě teď nezastaví.“

Než jsem se dočkala otcovy odpovědi na to mrazivé prohlášení a ultimátum, přihrnul se zlatý kouř a odnesl mě pryč. Ocitla jsem se zase s Dariou, jež mě držela za levou ruku.

Vzhlédla jsem k ní, pořád ještě omráčená tím, co jsem právě viděla.

„Krvácíš z nosu,“ upozornila mě vyplašeně.

„Drakeová?“ ozval se Jericho a mračil se. „Ty jsi zrovna teď...?“

Roztřeseně jsem přikývla a rychle si otřela nos. Slabé krvácení bylo běžným vedlejším účinkem prožitku paměťové magie.